

Gang, den atter fremkommer efter længere Tids Mellemrum. Det var den Ytring, at vi i et lille Land ſom vort ſkulde tage os vel tagt for det ſtore Udland. Jeg antager, at det ærede Medlem veed, at der er en europæiſk Nødvendighed i Anmarſch, ſom vi ſkulde tage os tagt for; thi ellers ſeer jeg ikke, hvad en ſaadan Ytring har at gjøre med det foreliggende Spørgſmaal eller med den rolige Udvikling af vore indre Forhold, ſom jeg ikke antager, at Udlandet har det Allerſjerneste imod. Jeg troer, at det er at ſee Spøgeliſe ved høilys Dag, ſaaledes at minde os om, at vi ere i et lille Land. Hvis det ærede Medlem imidlertid veed noget Nærmere derom, vilde det meget glæde mig at faae Noget at vide derom; thi det vilde naturligtviis være en Bevæggrund, der vilde virke mere end alt Andet, hvis det ærede Medlem kunde meddele os noget Nærmere i ſaa Henſeende, kunde paaviſe os, at vi ved at lade denne Adreſſe falde kunde opnaae ſtore Fordele i Udlandet, og at vi derimod ved at vedtage Adreſſen kun vilde bevirke, at Udlandet vendte os ryggen. Dette vilde naturligtviis være en Bevæggrund for os, men ſaa maatte vi rigtignok forinden vide noget Nærmere derom. — Endelig ſagde det ærede Medlem, at det vilde være godt at ſlutte denne Sag med en Dagsorden. Dertil ſkal jeg ſige for mit eget Bedkommende — ſom Ordfører kan jeg ikke ſige det —, at, hvis denne Adreſſe var bleven modtagen her i Salen med den Velbillie, ſom jeg virkelig havde gjort nogen Regning paa at finde, og hvis der da fra Modſtandernes Side var bleven Tale om at ſlutte Sagen med en Dagsorden, ſkulde jeg have været meget tilbøielig til at ſamtale med ærede Medlemmer derom; men eſterat Adreſſen er bleven modtagen i og udenfor Salen paa den Maade, ſom ſteet er, ſaa maa det ærede Medlem undſkyldes os, at der ikke er nogen Grund for os til at opgive Adreſſen for en Dagsorden; der er dert dobelte Grund for os til at holde paa den.

Saſ: Det er ikke meget længe ſiden, at vi her i Folkethinget ſporede den meget heldige og velgjørende Virkning af, hvad der blev

hentydet til af det ærede Medlem, der nu havde Ordet, nemlig at ſove paa en Forhandling, idet det viſte ſig, at denne derefter ſik en mere rolig og velvillig Form og Tone, end den havde havt iſorveien. Dette Middel ſlaaer imidlertid ikke altid til; idetmindſte synes det, at denne Natteſøvn ikke har virket til Gavn paa det ærede Medlem til den Side, hvorom der her er Tale. Det ærede Medlem begyndte rigtignok med at ſige, at han vilde fatte ſig i al Korthed, men han kom dog til at dvæle meget længe ved, hvad der fra min Side blev udtalt i Gaardmødet. Jeg ſkal ſlet ikke gaae ind paa de enkelte Punkter i dette Tilſvar. Foredragene fra igaar ville jo ſnart foreligge, og det vil da viſe ſig, fra hvis Side der er blevet anført Meest af virkelig alvorlig Betydning i den Sag, der foreligger, enten fra den ærede Ordførers Side eller fra min. I Henſeende til Maaden, hvorpaa jeg forhandlede denne Sag, er det mig temmelig ligegyldigt, hvilken Dom den ærede Folkethingſmand ſælder om den; jeg vil rolig afvente den Dom, den vil finde hos dem, der virkelig gaae ind paa en alvorlig Underſøgelse af, hvorledes den gennem en lang Række af Aar og under meget forſkjellige Bilkaar har været fra min Side; men der er et Punkt, ſom jeg dog endnu engang vil gjøre opmærksom paa overfor det ærede Medlem, uagtet det allerede tidligere er blevet fremsat fra min Side. Det er det, at man endelig ikke maa have den Mening, at det, man ſiger, er godt og alvorligt, fordi man er beſt og ivrig, og fordi man udtaler ſig ſkarpt og haanligt, eller omvendt, at det, ſom udtales i en vis humoriftiſk Form, ikke ſkulde være fuldt alvorligt og fuldt ſaa alvorligt ſom det, der kommer frem i den allerſkarpeſte Form. Jeg holder mig til det gamle Ord: „Alvor og Gammen gaae godt tilſammen“, og jeg betragter det ialſald ſom en Fordeel, at der kan være forbundet nogen Gammen med det Alvorlige. Den modſatte Følelſe og Stemning kommer desværre allfor meget frem, navnlig ogſaa under Forhandlingerne her i Thinget. Naar det ærede Medlem var ſaa god at mene, at jeg ligeoverfor ham og overfor, hvad der fremkom fra den Side, hvortil han hører, ſkulde beſidde en sær-